

Capitolul 11

Într-o după-amiază, pe la sfârșitul anului 1988, Lisa a venit la mine în sufragerie și a lăsat un scenariu pe masă.

- Buddy, mi-a spus, trebuie neapărat să-l citești. Este incredibil!

Mi-am aruncat privirea peste titlu și am văzut cuvântul „Ghost”.

După ce *Dirty Dancing* a devenit un succes, în scurt timp am început să primesc tot felul de scenarii care s-au îngrămădit prin toată casa, pe noptiere, pe scaune și pe măsuțe. Mi se ofereau chiar și bani ca să citesc unele dintre ele, dar ziua nu avea destule ore ca să pot face tot ceea ce trebuia făcut și să mai rămână timp pentru citit scenarii. Așa că, deși aveam încredere în părerea Lisei, mai mult decât în a oricui altcuiva, am lăsat scenariul acolo unde l-a pus ea.

Era încă în același loc după o lună de zile. Lisa l-a văzut pe masă și a spus:

- Buddy, te rog citește-l! Este un subiect extraordinar și-ți va plăcea personajul!

I-am promis că-l voi citi și chiar aveam de gând, dar nu s-a întâmplat acest lucru până când, la insistențele Lisei, asistenta noastră, Rosi, a început să mă cicălească cu accentul ei englezesc:

- Patrick! Citește scenariul!

Într-un final, m-am așezat și m-am uitat peste prima pagină. Și atât mi-a trebuit – nu m-am oprit din citit până când nu am parcurs tot textul. După ce-am terminat și ultimul rând, am intrat în bucătărie cu ochii în lacrimi.

- Trebuie să fac acest film! i-am spus Lisei. Povestea era foarte bună, exact așa cum spusese ea și avea dreptate – rolul lui Sam Wheat mi se potrivea ca o mănușă.

Din nefericire, regizorul Jerry Zucker nu credea asta. De fapt, când a auzit că vreau să particip la o probă, a spus:

- Patrick Swayze?! Peste cadavrul meu!

Jerry tocmai îl văzuse pe Patrick cel bătaș, cu părul lung, durul din *Road House* și nu mă putea imagina în rolul prietenului sensibil, care este ucis și se reîntoarce ca fantomă.

Cu toate acestea, Jerry știa și el câte ceva despre ce înseamnă ieșirea din tipar. Își făcuse reputația cu o serie de comedii, începând de la *Airplane*, la *Top Secret* și până la *Ruthless People*, iar *Ghost* ar fi fost prima lui incursiune într-un film de dramă. În mod evident, el credea că este posibil să schimbi cu succes genurile de roluri. Acum, trebuia să-l conving că și eu eram capabil de asta, la fel de bine ca și el.

Demi Moore fusese deja distribuită în rolul lui Molly Jensen, învingând câteva actrițe care dăduseră proba, printre care Nicole Kidman, Molly Ringwald și Meg Ryan. Iar un număr din revista *Who's Who* i-a luat în considerare pentru rolul lui Sam pe actorii Kevin Bacon, Alec Baldwin, Tom Cruise, Harrison Ford și Tom Hanks - dar, cu toate acestea, rolul era încă disponibil. Zucker era ferm convins că nu sunt potrivit, dar în final, a acceptat să dau o probă.

Sam Wheat era bancher iar eu am vrut să mă potrivesc rolului, așa încât m-am îmbrăcat într-un elegant costum Kenzo și mi-am tuns părul care era încă lung din timpul filmărilor de la *Next of Kin*. Am intrat în sala de audiție și, când am dat ochii cu Jerry Zucker și cu directorul de casting, Jane Jenkins, le-am spus:

- Faceți absolut orice este necesar ca să mă testați. Sunt gata să spun rolul de la început până la sfârșit, dacă vreți.

Și așa au făcut. Chiar m-au pus la muncă, cerându-mi să joc șase scene. Jane citea partea lui Molly, iar eu mi-am pus tot sufletul în interpretarea rolului lui Sam. Îmi doream acest rol atât de mult! Jane a simțit acest lucru - i-a spus Lisei mai târziu că, în unele momente, i s-au umplut ochii de lacrimi. Ea a povestit că i s-a părut totul atât de real și atât de emoționant, încât i s-a făcut dor să mai fie actriță din nou. A fost o audiție intensă și, când s-a terminat, Jerry Zucker era complet convins. Am câștigat rolul lui Sam.

* * *

Mai era un singur rol de distribuit: Oda Mae Brown. Când am citit prima oară scenariul, m-am gândit imediat la Whoopi Goldberg. Dar Jerry nu vroia s-o ia în considerare. Cariera lui Whoopi începuse să-și ia avânt în anii '80, având propriul ei spectacol pe Broadway, *The Spook Show* și a crescut cu rolul Celiei din filmul *The Color Purple*. Era incredibil de talentată la comedie, dar și ca actriță de dramă avea o cotă foarte ridicată. Era perfectă, însă Jerry se gândea la ea mai mult ca la o actriță de comedie

și se temea că această latură a ei va pune în umbră relația dintre Molly și Sam, pe care el o vedea ca fiind miezul acestei povești.

În acest timp, Jerry și Jane sondau numeroase alte actrițe. Tina Turner, Oprah Winfrey, Patti Labelle și altele au fost chemate, dar niciuna dintre ele n-a reușit. Eu continuam să-i spun lui Jerry că Whoopi era perfectă, însă el nici nu vroia să audă. În final, am insistat:

- Jerry, măcar pune-mă într-o cameră împreună cu ea, i-am spus. Vom vedea atunci dacă ne potrivim.

La vremea aceea, Whoopi filma *The Long Walk Home* în Alabama, împreună cu Sissy Spacek. Ea știa că nu fusese luată în vedere pentru rolul lui Oda Mae și că multe alte actrițe au fost luate în considerare. Când în sfârșit a primit telefonul, i-a spus lui Jerry că nu poate părăsi platourile de filmare ca să se întoarcă în L.A. pentru probă. Dacă o vroiam, trebuia să mergem noi în Alabama.

Așa că împreună cu Jerry am plecat să ne întâlnim cu Whoopi. Eu o mai văzusem odată în trecut, după un spectacol de-al ei susținut pe Broadway, dar nu ne cunoșteam personal. Însă, imediat ce-am început scena dintre Sam și Oda Mae, puteai să simți electricitatea zburând prin aer. Whoopi a preluat textul și a creat un personaj al ei propriu, extrem de amuzant și de fermecător.

Din nou, Jerry a trebuit să admită că primul lui instinct a fost greșit. Whoopi era perfectă. I-a oferit ei rolul iar eu abia așteptam să ne întoarcem cu toții în L.A. și să începem filmările. Dar, mai întâi, la fel ca la toate filmele mele, trebuiau făcute câteva modificări.

* * *

În prima versiune a scenariului *Ghost* pe care l-am citit, personajul lui Sam nu putea să comunice cu cei vii după moartea sa, așa că el doar bântuia prin scene, fără nicio replică. Poate că pare logic pentru o fantomă, dar eu și Lisa simțeam că scenele ar ieși mult mai bine dacă Sam continua să fie un personaj activ.

Trebuia să sugerăm o schimbare destul de majoră și din fericire, scenaristul Bruce Joel Rubin nu era un scriitor obișnuit. Între noi s-a creat pe loc o legătură și el s-a arătat deschis la toate schimbările pe care le propuneam. Dintre toți scenariștii cu care am lucrat de-a lungul anilor, cel mai apropiat m-am simțit de Bruce – a devenit ca un frate pentru mine. Și, după cum am aflat mai târziu, el a fost primul care i-a propus lui Jerry să mă ia în considerare pentru rolul lui Sam.

Știam că, dacă Sam ar fi fost surghiunit să fie doar o prezență tăcută într-un colț, s-ar fi pierdut toate posibilitățile dramatice și umoristice ale

acestui film.

- Umorele vine de la acest individ care refuză să accepte că este mort, i-am spus lui Bruce. El încearcă să participe, alături de cei vii. Hai să-l lăsăm să facă parte din acțiune, să-i dăm dialoguri!

Din fericire, Bruce a acceptat. Toate cele trei personaje principale aveau nevoie de câteva modificări, așa că am lucrat la asta în timpul primei săptămâni de filmări. Însă în cazul lui Whoopi, nici nu conta prea mult ce era scris pe hârtie – ce ieșea din gura ei când camerele de filmare mergeau era ceea ce-i trecea ei prin cap în acel moment.

Acesta este geniul lui Whoopi: ea doar se lasă purtată, ori de câte ori instinctele firii ei năvalnice se întâmplă s-o ia cu ele. Avea atât de multă încredere în sine, în propriile ei instincte, încât mă descătușa și pe mine. Un lucru pe care-l știu despre comedie este că nu trebuie neapărat să spui glume ca să stârnești râsul. Cea mai bună comedie se naște din realitate. Când Whoopi juca în forma ei liberă, eu doar interpretam reacțiile naturale ale lui Sam – și aceste momente amuzante au fost printre cele mai bune din film.

Asta este tehnica pe care o folosesc de ani de zile. Îmi place să urmăresc toate celelalte relații și personaje, înainte de a-l vedea cu adevărat pe al meu. Mă ține departe de orgoliul personal atunci când îmi abordez personajul și, de asemenea, învăț multe despre oameni doar privindu-i cum relaționează cu ceilalți. Interpretându-l pe Sam simplu, deschis, reacționând la mostrele de comedie ale lui Whoopi a fost modul cel mai sincer și direct de-a scoate în evidență adevăratul său caracter.

Eu și Demi Moore am făcut același lucru când am filmat secvența de la roata de olărit – ne-am jucat unul cu altul, alcătuiind scena pe măsură ce se derula. Joaca în acel lut era atât de senzuală încât ne-am lăsat purtați de instinct, dând frâu liber imaginației, apoi ne-am atins unul altuia brațele și scânteile s-au aprins. Cele mai reușite scene de dragoste nu au nevoie de actul sexual – în acest caz, deseori atmosfera se risipește din cauza tensiunii. Nu-ți dorești în mod deosebit să vezi personajele sărind unul pe celălalt. Vrei să le vezi privindu-se în ochi cu intensitate, într-un moment intim, personal, care transmite dorință. E mult mai sexy așa.

Este foarte dificil să filmezi scene de dragoste. Presupune ceva foarte intim, iar tu ești pe platoul de filmare cu operatori, regizori, tehnicieni de lumină - câteodată sunt o grămadă de persoane care se învârt pe acolo. Și tu trebuie să faci ca un moment să arate sexy în ambianța cea mai puțin sexy care există. Pentru mine era o presiune în plus, deoarece, dacă dădeai crezare tuturor revistelor, se presupunea că sunt Mr.Sexy. Dintre toate scenele pe care le-am filmat, cel mai nesigur pe mine am fost în scenele de dragoste. Sună ironic, pentru că scena dintre mine și

Demi Moore de la roata de olărit este una dintre cele mai cunoscute din întreaga mea carieră. În realitate, nu poți coregrafia sau scrie scene de dragoste. Se poartă o conversație între actori și regizor, se discută despre ceea ce ar trebui să transmită telespectatorilor acea scenă – apoi te arunci în ea cu toți nervii și cu toate emoțiile. Spre norocul meu, Demi era cu adevărat talentată în astfel de situații. Ea a fost foarte caldă – mult mai caldă decât în celelalte scene pe care le filmaserăm înainte. A arătat o vulnerabilitate care era foarte atrăgătoare și care s-a văzut pe ecran. Câteva luni mai târziu, când am vizionat filmul finisat, am fost fericit – și ușurat – că a ieșit atât de frumos. Eu și Demi am reușit să captăm un moment între cele două personaje, care a făcut ca tot ceea ce s-a întâmplat mai târziu în poveste să fie mult mai chinător și emoționant.

A existat o scenă care m-a sfâșiat atunci când am filmat-o. N-am avut idee că va fi atât de devastatoare și cu greu am putut s-o interpretez în timp ce camerele filmau. Scena care mi-a zdrobit inima a fost aceea în care Sam se uită în jos, la trupul lui însângerat din brațele lui Molly și realizează că a murit. Multă lume a crezut că a fost un trucaj – că trupul de pe jos este al meu și că am filmat scena de două ori. Dar Demi chiar ținea în brațe un manechin în mărime naturală care semăna incredibil de bine cu mine. Sam fuge după individul care tocmai îl omorâse, apoi se întoarce, merge înapoi încet către Molly, realizând pe măsură ce se apropie că vede pe cineva în brațele ei.

Dintr-o dată, parcă m-am întors în timp cu opt ani, în clipa în care am privit corpul tatălui meu întins în sicriu – o amintire pe care o blocasem complet în memorie. Nu semănăm în mod deosebit cu tata, dar în acel moment, manechinul din brațele lui Demi parcă era el.

Am început să tremur iar inima îmi bătea cu putere. Simțeam că mă cuprinde un atac de panică. Nu mi-a venit să cred cât de puternică era prezența tatălui meu în acel moment. Jerry Zucker a lăsat camerele să filmeze, dar nu a putut folosi acea secvență – era prea reală, prea intensă și publicului i-ar fi fost greu să se întoarcă la starea emoțională mai ușoară a filmului. Când Jerry a strigat „Tăiați!”, am plecat de lângă Demi clătănându-mă, încercând să mă adun. Am filmat din nou și a doua oară mi-a reușit mult mai bine. Dar n-am uitat niciodată sentimentul tulburător de groază pe care l-am simțit atunci.

N-a fost prima oară când m-am panicat din cauza acelei scene. Când am realizat manechinul, atunci a fost momentul cel mai înfricoșător. Deoarece Jerry vroia să arate exact ca mine, aceasta însemna că trebuia să se execute un mulaj din ipsos. Nu este o experiență plăcută, credeți-mă!

Departamentul de efecte speciale m-a trimis într-o cameră de ma

chiaj, unde mi s-a cerut să-mi dau jos tricoul și să mă așez pe un taburet. Manechinul trebuia realizat exact cu expresia și atitudinea cerute de scenă, ceea ce, în acest caz, însemna că eram obligat să imit că zac mort pe stradă. Am stabilit cea mai bună expresie facială și modul în care trebuiau să-mi atârne brațele, apoi doi tipi s-au apucat de treabă.

Au început să mă înfășoare cu benzi de ipsos ude, de la talie în sus, pentru a realiza bustul manechinului. Pe urmă, au făcut un șablon care să-mi susțină brațele, deoarece trebuia să le țin nemișcate de când începeau să aplice ipsosul și până când se usca. Apoi au continuat să înfășoare benzile de ipsos pe mine, ajungând la gât, apoi la bărbie, apoi la gură. Dintr-o dată am realizat: „Stai un pic! Mă vor îngropa în porcăria asta!” . În ultima clipă au înfipt două tuburi în nările mele, ca să mă ajute să respir – dar deja simțeam cum o parte din lichidul de pe benzile ude de ipsos mi se prelinge în gură și îmi alunecă prin gât.

Eram gata să mă sufoc. N-am fost claustrofob niciodată în viața mea dar, împachetat în acel înveliș de ipsos, m-am panicat îngrozitor. Nu puteam să văd, să miros, să aud, cu greu reușeam să respir și un lichid scârbos mi se scurgea pe esofag.

Simțind că mă cuprinde frica, am început să-mi curăț gâtul zgomotos, sperând că tipii își vor da seama de ceea ce se întâmplă. În final, unul dintre ei a întrebat:

- Te simți bine, Patrick?

Am gemut și probabil că și-a dat seama că se întâmplă ceva, deoarece a străpuns cu o spatulă pentru limbă, ipsosul care îmi acoperea gura, lăsând aerul să pătrundă. M-am calmat suficient cât să rămân liniștit până când s-a uscat ipsosul, dar după ce mi-au scos mulajul, am jurat că nu voi mai face asta niciodată. De atunci, am rămas cu scurte momente de claustrofobie, când fac scufundări sau când mă aflu în spații închise. Mă întorc într-o clipă la acel sentiment de captivitate.

* * *

Dintre toate filmele mele, *Ghost* a fost cel care a utilizat cea mai înaltă tehnologie. Nu era ușor să filmăm scene cu fantoma, care să arate realist, în anul 1989, când tehnologia efectelor speciale computerizate era la început. Noi am folosit o tehnică nouă care făcea ca scenele cu fantoma să pară reale, chiar dacă acum unele efecte sunt depășite.

Prima dată, actorii făceau o repetiție a scenei, pentru a ști unde se va poziționa fiecare personaj. De exemplu, în scena în care Willy, personajul negativ, pătrunde în apartamentul lui Molly, am parcurs înainte întreaga secvență: Sam îl vede intrând, își dă seama cine e și încearcă, în zadar, să-l

oprească. El încă nu înțelege că nu poate atinge oamenii vii, așa că se repede la Willy, dar pumnul său trece prin el. Când Willy urcă în dormitorul lui Molly de la etaj, Sam se aruncă asupra lui, disperat să găsească o cale de a-l opri. Dar Willy nici măcar nu știe că e acolo.

După ce am stabilit toată secvența, echipa a lipit numere mici, din carton, pe podea, marcând exact locurile unde vom fi în fiecare clipă a acțiunii. Aveam un loc specific pentru fiecare moment și nu numai că trebuia să fiu exact în acel loc, dar și timpul trebuia să se sincronizeze perfect, pentru că Jerry urma să filmeze întreaga scenă cu fiecare actor în parte și apoi să facă montajul, astfel încât să dea impresia că toți eram acolo în același timp.

Acest lucru poate fi imposibil de realizat, dar filmarea se făcea cu o cameră computerizată, care asigura o sincronizare perfectă. Când s-a filmat scena prima oară, camera a înregistrat propria-i poziție, unghiurile și lungimea de filmare. În acest mod, se putea reface filmarea cu precizie, dar cu un alt actor trecând prin cadru. Indiferent de ceea ce făceau actorii, imaginea finală arăta de parcă toți ar fi fost acolo în același moment, pentru că unghiurile de filmare erau identice. Singurul lucru care mai trebuia făcut era să ne asigurăm că ajungem exact în locurile marcate, altfel, ar fi putut părea că Sam se clatină prin aer și nu că lovește cu pumnul maxilarul lui Willy.

Bineînțeles, să nimeriști acele marcaje cu precizie era mai ușor de spus decât de făcut. Pentru secvența în care Sam îl urmărește pe Willy în apartamentul lui Molly, am plonjat pe scări, și-n sus, și-n jos, am căzut, m-am rostogolit. Este destul de greu faci acest lucru și în același timp să arate bine, dar ia încearcă să sari și apoi să nimeriști o bucățică de carton fixată pe podea! Trebuie să fii într-adevăr dibaci.

Un alt lucru complicat a fost încercarea de-a face toate acestea în timpul interpretării rolului. Când te concentrezi să nimeriști acele bucăți de carton exact în momentul potrivit, este ușor să uiți de emoțiile lui Sam. Pe lângă aceasta, nu era nimeni care să joace alături de mine – interpretam și reacționam bazându-mă pe ceea ce știam că va face personajul lui Willy. Dar el nu era acolo, așa că alergam prin platou, strigând la nimeni, pocnind pe nimeni, aruncându-mă pe scări pentru a nu prinde pe nimeni. A fost o experiență stranie.

Să fac toate acestea în interiorul unui platou de filmare era una - dar afară, în fața unei mulțimi de gură-cască, era altceva. Am folosit tehnica camerei computerizate pentru scena în care Sam îl urmărește pe Willy în apartamentul lui și apoi îl vede pe fostul său prieten, Carl, acolo. Am filmat acele scene în Bedford-Stuyvesant, un cartier rău famat din New York, care în 1989 arăta chiar și mai groaznic. Nu s-au realizat acolo prea

multe filmări, așa că o mulțime de oameni s-au adunat să privească.

În film, avea loc o răsturnare de situație majoră și emoționantă. Era prima oară când Sam își dă seama că propriul său prieten, Carl, pusese la cale moartea lui. Sam îl urmărește pe Carl în stradă, lovindu-l cu sălbăticie, furios și rănit de trădarea lui. Este un moment intens.

M-am mobilizat pentru această scenă, adunând în mine toate emoțiile pentru a putea transmite durerea și furia lui Sam. Când Jerry a strigat „Motor!”, m-am repezit ca o furtună din apartamentul lui Willy, strigând și agitându-mi pumnii prin aer. Dar, bineînțeles, deoarece filmam cu camera computerizată, deși pumnii lui Sam îl vizau pe Carl, eram în această secvență complet singur. Nu era niciun Carl acolo. Așa că mulțimea de oameni adunată m-a văzut doar pe mine ieșind afară, țipând și bălăngănindu-mă ca un maniac. Toți au început să râdă.

Acum, privind înapoi, trebuie să admit că probabil arătam destul de caraghios. Dar, în acel moment, n-am văzut niciun pic de umor. M-am oprit și m-am întors furios către mulțime.

- Tăceți naibii din gură! am strigat la ei, cu adrenalina crescută de la emoția interpretării. Vreți să veniți aici și să încercați asta? Credeți că este ușor?

Oamenii au părut buimăciți, dar au tăcut. Când am filmat scena din nou, puteai să auzi și un ac căzând. Până ce nu s-a terminat totul, nimeni n-a scos un piuit. Când Jerry a strigat „Tăiați!”, întreaga adunare a izbucnit în aplauze.